

příčinu p o c h y b o v a t i o bezvadném původu věci, jež na sebe převádí. Jakmile soud zjistil ono vědomí pachatelovo, nemohlo odsouzení podle Šu 477 tr. zák. přijíti v úvahu, byť i nebylo zjištěno pachatelovo vědomí, n a k o m právě krádež sama byla spáchána.

Čís. 2289.

Pro posouzení, zda jde o »lid« ve smyslu Šu 283 tr. zák., nezáleží jen na počtu osob, nýbrž také na tom, zda tu byla způsobilost ohroziti veřejný pokoj a řád; pokud sem spadá hlouček 5—8 osob.

(Rozh. ze dne 12. února 1926, Zm I 680/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. července 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle Šu 283 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost namítá, že tu není skutkové podstaty přečinu podle Šu 283 tr. zák., neboť tato prý předpokládá mezi jiným, že bylo kázáno lidu, by se rozešel, a skupina 5 až 10 osob nemůže prý býti považována za »lid« (»Menge«) po rozumu onoho ustanovení zákona. Pokud zmateční stížnost v této souvislosti uvádí, že vychází ze skutkového zjištění napadeného rozsudku, »že v tu dobu (totiž v době, kdy čin byl spáchán) na Masarykově nábřeží nebylo žádného lidu«, a že svědkové průvodní i vývodní souhlasí v tom, že v době, kdy došlo k zatčení obžalovaného a k tvrzeným předchozím výzvám k rozchodu, obžalovaný stál ve velmi malé skupině osob, jichž počet je prý svědky udáván na 5 nebo 8 lidí, neprovádí hmotněprávního důvodu zmatečnosti způsobem, který by odpovídal zákonu; neboť nedrží se v okruhu skutkových zjištění nalézacího soudu, jak by činiti měla při správném provádění uplatňovaného důvodu zmatečnosti, nýbrž vychází z předpokladů nalézacím soudem nezjištěných (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Věta rozhodovacích důvodů, již se zmateční stížnost dovolává, zní totiž správně, »že v tu dobu na nábřeží Masarykově nebylo žádného klidu« a nalézací soud nezjišťuje, že obžalovaný stál podle svědeckých výpovědi ve velmi malé skupině osob, nezjišťuje ani, z kolika osob se skládala skupina, v níž se obžalovaný nalézal, nýbrž zjišťuje v tom směru pouze, že obžalovaný byl v hloučku lidí. Má-li však býti námitka zmateční stížnosti pojímána v tom smyslu, že hlouček lidí, o nějž tu podle zjištění napadeného rozsudku šlo, neodpovídal pojmu »lid« po rozumu Šu 283 tr. zák., dlužno ji označiti jako neodůvodněnou. Zákon užívá v uvedeném ustanovení výrazu »lid«, nepoukazuje podle svého znění k počtu osob, který předpokládá tento pojem. Jisto jest, že je k tomu třeba více osob. Než skutečnost, že přečin podle Šu 283 tr. zák. je v trestním zákoně zařazen mezi přečiny a přestupky proti veřejnému pokoji a řádu, na-

svědčuje tomu, že při zkoumání otázky, zda jde o »lid« ve smyslu Šu 283 tr. zák., dlužno přihlížeti nikoli pouze k počtu osob, nýbrž též k tomu, zda byl zástup způsobilým, ohroziti veřejný pokoj a řád. »Hlouček lidí« znamená stejně jako »lid« více lidí. Že pak hlouček, jenž tu přichází v úvahu a jenž, jak zmáteční stížnost sama uvádí, podle svědeckých výpovědí se skládal z 5 neb 8 osob, mohl ohroziti veřejný pokoj a řád, vysvítá ze stavu věci, za něhož tento hlouček byl policií vyzván, by se rozešel. Napadený rozsudek zjišťuje, že tenkrát nebylo ještě po demonstracích, že demonstranti v počtu několika set lidí, z jejichž řad bylo slyšeti pobuřující výroky, narazili u Národního divadla na odpor policie, která se snažila je zatlačiti do ulice Karoliny Světlé a na most Legií, a že Masarykovo nábřeží, kde čin byl spáchán, nebylo tenkrát ještě policií úplně vyklizeno, že tam nebyl ještě klid, že se tam tvořily nové hloučky a že tam byl stav, odpovídající shluknutí. Za tohoto stavu skutkových zjištění nelze nalézacímu soudu důvodně vytýkati, že spátrával v hloučku, v němž se obžalovaný nalézal, neprávem »lid« ve smyslu Šu 283 tr. zák.

Čís. 2290.

Při zkoumání otázky, zda jest trest na svobodě vyměřen v mezích zákonné sazby (§ 283 tr. ř.), nelze poměrně započítávati peněžitý trest, uložený obžalovanému předchozím souběžným rozsudkem (§ 267 odstavec druhý tr. zák.).

(Rozh. ze dne 13. února 1926, Zm I 25/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 7. prosince 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem lichvy podle Šu 2 cis. nařízení ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák. a dle téhož Šu odst. třetí nepodmíněně odsouzen s použitím Šu 260 b) tr. zák. a Šu 265 tr. ř. do tuhého vězení na 2 měsíce, vyhověl však odvolání veřejného obžalobce z výroku o trestu a zvýšil trest tuhého vězení na tři měsíce. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Pokud jde o odvolání veřejného obžalobce z nízké výměry trestu, dlužno uvést: Nalézací soud použil při výměře trestu Šu 265 tr. ř. a uložil obžalovanému za nově na jevo vyšlý trestný čin, přečin lichvy podle Šu 2 nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., trest tuhého vězení v trvání 2 měsíců. Za předchozí přestupek podle Šu 522 tr. zák. byla obžalovanému uložena pokuta 500 Kč, při její nedobytnosti 50 dnů vězení. Hledíc k zásadě Šu 265 tr. ř., bylo při vyměřování trestu za přečin lichvy postupovati tak, jako kdyby bylo jedním a týmž rozsudkem bývalo rozhodováno jak o přečinu lichvy, tak i o přestupku podle Šu 522 tr. zák., pro který byl obžalovaný odsouzen předchozím rozsudkem.